

Sempre A Punt!

Curs: 2013-2014

Num. 1

índex

1. Editorial
2. Llibre d'or de Castors i Llúdrigues Erill la Vall 13
3. Llibre d'or de Llops i Daines Erill la Vall 13
4. Llibre d'or de Ràngers i Guies Erill la Vall 13
5. Llibre d'or de Pioners i Caravel·les Ruta Gistain 13
6. Llibre d'or de Róvers Ruta Benasque 13
7. Llibre d'or de cuina i intendència
8. Codi de clan róvers 2013

Editorial

Un altre any el curs torna a començar i amb ell el cau. I juntament amb el cau tornem a tenir aquí un nou any de Sempre A Punt! O SAP! Pels que no sapigueu què és això del SAP! Us ho explicaré ara mateix. El SAP! És una revista trimestral que fem els monitors on expliquem diferents qüestions relacionades amb el lleure, l'escoltisme, l'actualitat i molts més temes. Normalment som els mateixos monitors i socis els que ens encarreguem d'escriure els diferents articles, tot i que estem oberts a la participació de tot aquell que vulgui.

Aquest any, i per seguir amb el nostre costum en aquest primer SAP! del curs us mostrem el recull dels llibres d'or de les branques que es va fer durant els campaments i les rutes de l'any passat. Són uns articles que van molt bé per saber que és el que es fa en aquells quinze dies, i també serveix per recordar alguns moments divertits de l'estiu que ja s'ha acabat. A més, també està el codi de clan que van fer els róvers, que ara han passat a ser monitors, per si algú no hi va poder estar o no el va poder sentir bé.

Ja acabant, dir que hem posat moltes ganes i il·lusió en aquest nou curs que comença i esperem que us agradi i que aprofiteu aquesta revista per conèixer més el cau i el que fem aquí.

Andrés Antón

Sempre A Punt!

Llibre d'or de Castors i Llúdrigues Erill la Vall 13

Avui hem fet un trajecte molt llarg amb l'autocar fins arribar al campament. Quan hem arribat hem dinat i em tingut una mica de temps lliure per investigar el prat. Després hem fet el joc de normes, on havíem de superar unes proves i pensar dues normes que després posaríem en comú. Després de berenar hem tingut temps per posar les nostres coses a la tenda i quan hem acabat ens han ensenyat l'himne hem baixat banderes i a sopar. Com ha plogut no hem pogut fer l'activitat de nit preparada i hem fet la revisió.

Sandra Massés 8-7-2013

Avui hem matinat una mica i per despertar-nos hem jugat tot l'agrupament al stop. Durant el matí hem construït algunes coses necessàries per al campament, després de dinar hem construït el racó dels castors i llúdrigues i ens hem dutxat. A la nit hem jugat a un joc de bases en el qual hem guanyat una caixa negra plena de constel·lacions.

Pol Prat 9-7-2013

Avui ens hem despertat i hem cantat l'himne i hem pujat les banderes del màstil. Després hem fet la motxilla i hem fet una excursió a Taüll. Quan hem arribat em menjat un entrepà i una taronja. Quan hem tornat al campament ha començat a ploure i ens han posat a tots dins del menjador, hem estat jugant a cartes, escoltant música i cantant l'himne. Hem sopat i ha començat a ploure molt i a caure calamarsa. Com no hem pogut fer el joc de nit els monis ens han deixat una estona per parlar a la tenda abans de dormir.

Alejandro Albiol 10-7 2013

Avui ens hem aixecat molt d'hora i hem fet aeròbic i després hem cantat l'himne. Després d'esmorzar els monis de rangers ens han preparat una activitat en la que ens havíem de preparar una disfressa de cowboy o d'indi i després vam jugar a matar per equips i a indis vs vaquers. Després de dinar els monis de llops ens han fet una activitat que ho em passat molt bé i he acabat de color verd amb la Paula i el Pol després a la dutxa i a baixar banderes. I després de sopar vam jugar a un joc de bases on havíem d'aconseguir ferradures per ajudar als cowboys.

Angel Garcia 11-7-2013

Avui al mati hem fet la pista india. Ens ha agradat molt tacar-nos al fang i el tobogan de sabó. Després hem fet papiroflèxia i em après a fer un conill amb: cartolina ulls "saltones" i colors per decorar, aquesta activitat ens ha agradat a tots. Un cop berenats hem fet una celebració sobre una cançó que ens ha costat entendre alguns castors i llúdrigues. I al final a la nit vam tindre sort perquè no va ploure. Per la nit vam fer un joc de proves: la primera polis i cacos, la segona trobar el macarró amagat i l'última un circuit de fils que havíem de passar.

Adriana Cabrero 12-7-2013

Avui al matí s'han anat els llops i rangers d'excursió de 3 i 4 dies, nosaltres hem aprofitat per rentar la roba bruta i endreçar les tendes, fen això hem estat fins l'hora de dinar. Abans de dinar han arribat el Víctor i el Pablo i per la tarda han marxat la Paula i la Claudia. Després vam fer el taller de la carta als pares que ha molts ens va agradar. Després hem tingut temps lliure fins l'hora de sopar. Després vam fer el joc de nit que era fer una petita representació de teatre, quan vam acabar alguns van prendre el got de llet i tot seguit vam anar a les latrines i a dormir, després de fer la revisió.

Edurne Vázquez 13-07-2013

Avui era el dia al revés i tots dúiem la roba al revés i per el mati hem baixat banderes i per la tarda les hem pujat. Com és el dia del revés avui hem fet tot en l'ordre invertit a l'hora d'esmorzar vam menjar hamburguesa amb patates i per la nit em sopat llet amb cereals torrades amb mantega melmelada o nocilla.

Avui hem jugat al joc del poble, que és un joc que ens va explicar el meu germà, l'Adrián ja que ell ha tornat abans d l'excursió perquè li feia mal el genoll. Després de sopar vam fer un taller per aprendre a fer-nos la motxilla per l'excursió de 2 dies i després de la revisió vam marxar a dormir.

Lucia Gonzalez 14-07-2013

Avui ens hem aixecat i hem fet la motxilla per a l'excursió de dos dies. Hem anat fins a Barruera i ens em cansat molt. Després de dinar hem fet els consells aprofitant que estava plovent, abans de sopar vam anar una estona per el poble i com va començar a ploure vam tenir que cuinar ràpid i vam marxar aviat a dormir perquè estàvem molt cansats.

Oriol Martínez 16-07-2013

Ens hem aixecat molt aviat i hem esmorzat i jugat una estona al Sandokan fins que ha arribat la Olga amb la furgua per agafar el material i el menjar, així les motxilles no pesaven tant, i també s'ha emportat al Guille (monitor) i a l'Oriol que tenien mal i no podien caminar. Quan ells van marxar vam començar a caminar pe arribar fins a Boi però quan ja gestàvem a prop del nostre objectiu ens vam trobar el camí tallat per arbres caiguts i vam tenir que fer mitja volta i tornar fins a Barruera i agafar tenir que tornar per la carretera i ens vam cansar molt. Finalment i després de caminar molt vam arribar al campament i vam dinar i ens van deixar temps lliure fins l'hora de sopar. Com els monitors han vist que estàvem molt cansats han decidit no fer activitat de nit i així marxar abans al llit.

Victor Cegri 17-07-2013

Avui hem fet el joc de 6 hores que tractava d'ajudar a 3 castors a reconstruir les seves cases que un llenyataire havia destrossat, però com de costum en aquests campaments ha començat ha ploure i no l'hem pogut acabar. Per la tarda vam fer un taller de fer un dibuix d'un vaixell amb fils de colors, durant la tarda va ploure molt, fins i tot va caure calamarsa. Per la nit teníem molta son i vam anar al llit aviat, però abans vam fer el consell de la Paula. Per la nit feia molt de fred i ningú es va canviar el pijama i vam dormir tots com a troncs.

RIU AMUNT!!!

Llibre d'or de Llops i Daines Erill la Vall 13

Els campaments d'aquest any han sigut una mica diferents als que estava acostuma't fins ara, no hem pogut fer algunes de les activitats per que el temps

no ens ha acompanyat, ens ha plogut gairebé tots els dies i fins i tot va haver-hi dos dies que va pedregar i tot, que fes mal temps no vol dir que no ens haguem divertit per que vam fer diferents activitats dins el menjador gran.

El Campament era diferent als dels anys anteriors i al principi les tendes ens quedaven molt lluny però amb el pas dels dies ens vam acostumar a tenir que caminar per poder anar a dormir, dormíem al costat dels rangers i les tendes dels llops feien un petit cercle així que tot quedava en família. El centre d'interès

anava sobre uns cowboys que els hi havia robat el or i el varem ajudar a que el poguessin trobar i els vam ajudar a defensar-se dels indis, així que a l'excursió d'un dia varem anar al poble de Caldes de Boi, el camí no era gaire difícil ja que no hi havia molta pujada, quan vam arribar a caldes vam beure de totes les fonts que hi havia per allà al voltant, vam trobar una que tenia gust a ou dur i no olorava gaire bé, allà a Caldes varem haver de buscar a un dels indis que estava amagat per el poble, vam estar una bona estona ja que s'havia amagat be. A la excursió de tres dies varem anar a dormir a prop d'una borda abandonada on just darrere hi havia un prat on vam plantar, el camí del primer dia se'ns va fer una mica pesat, gairebé tot era de pujada i just després de dinar varem haver de muntar les tendes ja que es va posar a ploure i ens vam passar gairebé tota la tarda a les tendes jugant a cartes i parlen, al dia següent varem anar a fer una petita excursió, on vam arribar fins una cascada i vam poder tocar l'aigua que queia, i l'últim dia varem baixar a dinar al campament ja que hi havia dos companys que ja hi eren.

Les activitats que varem fer em van agradar molt, el joc de 12 hores d'aquest any anava sobre una guerra entre màfies on haviem de aconseguir robar a la resta de màfies el màxim que poguéssim per poder fer-nos amb el control de tot, el dia de la democràcia vam fer els jocs que van preparar les sisenes del Pol al mati i la sisena de la Mariona per la tarda, els esports aquest any han estat originals ja que no han sigut els que sempre solem fer a campaments i la activitat que mes em va agradar va ser la nit de por que preparaven els rangers, que s'ho van currar molt i va estar molt xulo.

TANT COM PUC!!!

Llibre d'or de Ràngers i Guies Erill la Vall 13

Aquest any ens ha tocat anar ben lluny de campaments, després de 3hores a l'autocar casi sense parar, per fi arribem al campament, a Erill la Vall!!

A més a més, aquest any vam anar a un prat una mica peculiar, diferent als últims prats, però no per això menys especial, ja que aquest any gran part de la tropa celebra el seu últim campament.

El primer dia després de menjar ens va tocar fer feina, ja que els nostres estimats monitors només ens havien deixat muntades 3 tendes i encara en faltaven 2 per muntar. Vam intentar muntar-les ràpidament ja que teníem ganes de saber amb qui dormiríem dintre d'elles. Cal remarcar que les que vam muntar nosaltres, van ser les que pitjor estaven fetes i això més endavant del campament es va notar i ens vam atendre a les conseqüències.

Després de muntar les tendes vam jugar al joc de normes, un joc molt important del campament per començar amb bon peu. Seguidament va esdevenir el primer moment de baixar banderes, que ens va fer sentir realment que estàvem al campament i que quedaven molts moments de diversió per endavant.

Quins nervis el primer àpat, la primera benedicció de taula!

Ja per la nit el primer joc va ser a l'interior del menjador petit perquè va començar a ploure, però tot i això va ser molt molt divertit .

Al matí següent ens feia mandra aixecar-nos d'hora per fer activitats matutines, però ho vam mirar amb optimisme i vam començar a agafar la bona dinàmica del campament. Durant el dia vam fer les típiques construccions de cada any, però que són necessàries, menys els penjadors de ràngers que un altre any van fracassar bastant aviat.

Ja som al tercer dia i ja toca anar d'excursió, així que després d'esmorzar, fer la motxilla i agafar la mateixa pista que sortia del campament ens esperava una ascensió bastant important, però fou una excursió amena ja que gràcies al ritme que ens van imposar els monitors se'ns va passar ràpid.

Al migdia menjàrem i cap a baix, alguns fent el cabra i baixant corrents i altres més amb la calma parlant entre ells. Per variar, just arribar va començar a ploure. i això va fer enrederir l'hora de les dutxes. I per la nit, activitat conjunta amb els llops i els castors.

Ja em arribat a dijous, ja portem 4 dies i toca el "Yes we can" l'activitat on durant el dia no tenim els nostres monitors sinó els de llops primer i després els de castors, que ens preparen una activitat, és un dia molt bonic perquè et permet conèixer els altres monitors del kraal.

Divendres al matí, per si no anéssim ja suficient bruts alguns, toca la pista americana. Ressaltar que aquest any, al tenir el prat que teníem, amb algun desnivell en algun costat que altre em pogut realitzar un dels tobogans mes llargs que em fet mai. I per la tarda a fer motxilles per preparar-nos la ruta de 4 dies. En principi hem fet bé la motxilla, la repartició del menjar i de feines, revisió de tendes i tot allò que calgués. Així que, estàvem preparats per marxar.

Dissabte ens anàrem ben d'hora del campament cap els pics dels Pessons, agafàrem un bon ritme d'anada ja que al migdia ja arribàvem al punt proposat. Magnífica la pedrera que hi havia, ens vam fer un fart de fer carreres per veure qui era el primer que arribava al final. Per la tarda per variar, pluja.

Al matí següent, els monitors decideixen canviar la ruta proposada ja que les revisions de tendes no estaven ben fetes i algunes tendes tenien alguns notables desperfectes, ens anàrem cap a Barruera a dormir sota un porxo, però abans passem per Boi i Durro per caminar una mica més. A Durro comencem els consells ja que al ser 27 tenim molta feina per endavant.

Després de Barruera, al despertar-nos el dilluns ens anem direcció al campament per deixar les coses de pes com las tendes i continuar la nostre ruta fins a Caldes de Boi a passar la tarda en els parcs del balneari. Al tornar un magnífic bivac que vam realitzar; llàstima que comencés a ploure a mitja nit i tinguéssim que córrer cap a les tendes.

Al matí següent, Raids, un dels moments més grans d'un campaments per als Ràngers un moment per pensar i reflexionar individualment.

Ja sol queda activitats conjuntes amb llops i castors i la preparació de la operació. El túnel de la por va sortir perfectament, ja que vam tenir la sort de contar amb un caminet circular fantàstic.

En general, aquest campament ha sigut un bon campament. Per alguns de nosaltres, l'últim any serà recordat especialment, i pels que entrem a primer, aquest any ha estat un campament per tantejar el terreny i l'any següent gaudir al màxim!!

SEMPRE A PUNT!!

Llibre d'or de Pioners i Caravel·les Ruta Gistain

13

Tot va començar a finals de juny, quan vam haver d'anar durant dos dies al cole per enllestir tots els detalls de la ruta. En aquells dies vam fer els menús, vam compondre l'himne i en definitiva vam deixar la ruta llesta per ser feta.

La sortida oficial va ser dilluns 8 de juliol, quan l'autocar ens va portar directament fins a San Juan de Plan. Allà vam arribar cap al migdia i ja vam emprendre la primera jornada de caminar. No va ser un dia massa llarg ni difícil. Sobretot va ser un dia d'aclimatació a les motxilles. Tot i ser un dia bastant curtet, la pluja ja es va deixar veure tot mostrant-nos les seves intencions de cara a tota la ruta. La nit la vam passar

al refugi no guardat des Plans que tenia el pis de baix una mica inundat degut a les pluges dels últims mesos, però per sort per nosaltres, el pis de dalt estava en perfectes condicions.

El segon dia, vam aixecar-nos aviat i vam agafar les motxilles "d'atac" ja que aquest dia anàvem a fer una excursió circular i tornàvem al mateix refugi. Aquesta etapa era una mica més llarga del que hauria d'haver estat a causa de que un dels ponts que travessaven el riu Cinqueta s'havia caigut amb les últimes pluges. Després d'una horeta caminant vam arribar al refugi de Viadós que ens oferia ja unes molt bones vistes de la vall de Chistau i del massís del Posets, que ens quedava just davant. Passat el refugi vam seguir pujant fins al coll de senyal de Viadós a uns 2.500 metres on teníem molt bones vistes del Bachimala, un dels objectius que va caure de la llista per la quantitat de neu que tenia. La tornada va ser ràpida ja que el cel començava a tapar-se de nou i per sort, la pluja no va començar fins a l'arribada de nou al refugi on teníem les coses.

El tercer dia va ser el més dur de tota la ruta, encara que va valer la pena per tots els paisatges que es van poder gaudir. L'etapa començava al refugi i l'objectiu era passar el coll d'Eriste de 1.900 metres i començar a baixar per l'altra banda del coll fins l'estany de Llardaneta. El primer tram, que era per dintre de bosc es va fer molt ràpid i no va ser massa cansat, tot i que era bastant llarg. El ritme de la unitat no era el més adient i això feia que les

jornades se'ns allarguessin més del previst. A més la segona part de l'ascensió, un cop acabat el bosc era ja sense ombres i el camí pujava d'una manera exagerada. Vam aprofitar les parades que vam fer per jugar amb la neu i per descansar. Cap a l'hora de dinar vam arribar al coll, des d'on es veia que tota la baixada que ens quedava estava plena de neu, a l'igual que l'ibon de Llardaneta. La baixada es va fer molt lenta per tractar de no caure per la neu, i això va fer que el dia se'ns allargués. Un cop creuat el llac (pel costat) el dia es va tornar a tapar i vam seguir baixant fins trobar un lloc on poder plantar les tendes. El cansament ja es notava, però les ganes de descansar van poder més i no vam trigar molt en trobar un bon lloc on plantar. Finalment la pluja ens va visitar quan estàvem cuinant, així que tots cap a les tendes a cuinar a l'avancé!

Després de la plujosa nit, el dia es va aixecar esplèndid. La jornada que ens esperava era una llarga baixada fins al poble d'Eriste. Degut al desgast del dia anterior aquesta es va fer a un ritme lent. Tot i això a l'hora de dinar ja estàvem a Eriste i vam poder dinar. Allà ens vam comunicar amb els rovers que estaven al càmping Aneto de Benasque. Vam parlar amb ells i vam decidir anar aquell mateix dia fins al càmping, avançant un dia el dia de descans, ja que veiem que la unitat havia fet un gran esforç aquesta primera part de la ruta. El camí d'Eriste a Benasque el vam fer ràpid i en poc més d'un hora ja ens estàvem instal·lant al càmping i preparant-nos per la dutxa, no per la piscina ja que estava tancada.

Els dos següents dies van ser al càmping, aprofitant per descansar, fer pinya i començar els consells. També ens van servir per fer l'avituellament i tornar a carregar les motxilles de menjar. Al càmping es va estar bé, però la pluja va insistir en saludar-nos i per culpa seva no es va poder utilitzar la piscina tot el que s'hauria volgut.

Acabat el descans tocava posar-se en marxa, havíem d'arribar al refugi de Pescadors a la vall del Vallibierna. Era un dia bastant còmode de caminar, ja que tot el camí era per pista, així que no pujava massa. En unes tres hores ja havíem arribat al refugi

i vam aprofitar per assecar roba que no s'havia assecat amb les pluges del càmping i per banyar-nos al riu. La tarda la vam aprofitar per seguir amb els consells i fer una motivació.

El dia següent ja era una mica més dur, vam decidir fer unes modificacions a la ruta inicial per fer més curtes les jornades vist quin era el ritme de la unitat. Aquell dia havíem de passar el coll del Vallibierna de 1700 metres i baixar fins els estanyets de coma Arnau on faríem nit. La pujada es va fer molt bé i sense incidents. La part més alta del camí era la més maca, ja que estaven els ibons del Vallibierna amb una mica de neu residual encara. A més es podia veure per darrere el coll d'Eriste a bastanta distància, més enllà de la vall. Als ibons vam fer un "pic" opcional que no tenia nom però que deixava veure un bon paisatge. A l'hora de dinar estàvem ja al coll i vam començar la baixada. Com a l'altre coll la baixada va ser una mica lenta a causa de la neu, però no vam trigar massa en arribar a destí. Allà vam haver de buscar entre tots un lloc el suficientment pla per poder plantar totes les tendes, finalment el vam trobar i vam plantar.

La idea pel dia següent era pujar al Vallibierna de bon matí amb aquells que es veiessin amb forces, aixecant-se a les 5, i després de baixada "recollir" els que no havien pujat i seguir el descens fins el refugi de Llauset. Però el pla es va veure trastocat per les pluges que hi va haver durant la nit i fins la matinada, així que ens vam aixecar una mica més tard i vam fer el descens directament. A mitja baixada, quan estavem al costat d'un llac la pluja ja ens va fer una visita, per sort no queia amb molta força i cam poder seguir fins arribar a la presa, on teníem molt bones vistes del lloc d'on veníem i del lloc on anàvem. Vam seguir el descens fins l'hora de dinar, que ens vam quedar al peu del turó on estava el refugi. Per fer aquesta última pujada d'uns 500 metres es va dir que es faria en dos grups, els que preferissin anar ràpid i els que volguessin anar al ritme de sempre, amb la condició que els que anessin ràpid, a l'arribar havien de deixar motxilles i tornar per agafar una altra. La pujada es va fer més dura del que esperàvem ja que a l'anar ràpid es va perdre el camí i vam fer camp a través, al final els que anaven a ritma normal van arribar quasi a la vegada que els altres. A l'arribar al refugi vam veure que estava abandonat i una mica en runes per la part de dins. Així que vam decidir resguardar dins les motxilles, ja que començava a ploure i plantar tendes a l'exterior.

El dia següent, seria l'últim en que caminaríem, tot i que nosaltres encara no ho sabíem. Aquell dia havíem quedat amb l'Olga al poble de Senet per a que ens portés l'avituallament sobre l'hora de dinar. Així que vam començar el descens cap a terres catalanes. La baixada es va fer bé pel prats verds i humits, tot i que de tant en quant el camí desapareixia. L'últim tram de baixada va ser el més divertit ja que es va convertir en una guerra de pinyes tot caminant. Això va amenitzar bastant la baixada i sense adonar-nos ja estàvem sortint del parc natural de Posets - Maladeta i entrant a Catalunya. A Senet ens vam parar a un parc i allà vam dinar i vam esperar l'Olga que no va trigar massa en arribar. A la tarda la nostra idea era pujar fins un refugi no guardat i així al dia següent només hauríem de baixar fins a Barruera, però quan vam començar a caminar, ens va caure a sobre un gran diluvi, que ens va obligar a fer marxa enrere i

tornar al cobert que hi havia al parc. Com vam veure que d'allà no podríem anar a enlloc caminant, vam parlar amb la gent de Senet, i vam acabar de passar la tarda a un museu del Pirineu, on ens van posar un vídeo sobre la fauna que ens podíem trobar a Aigüestortes. Per dormir, vam parlar amb una casa de colònies que estava dins el mateix poble i ens van cedir una sala per passar la nit.

El dia següent ens vam aixecar d'hora per deixar la casa de colònies i vam agafar un bus de línia que ens va portar fins a Barruera, on teníem reservat un càmping. Allà ja vam descansar, ens vam netejar i posar bé per anar al campament i vam acabar els consells i vam començar a donar els resultats. També vam aprofitar l'estada a Barruera per fer un últim sopar de fi de ruta.

Ja dissabte, vam anar cap al campament on vam formar part del foc de camp i

del judici i on ja ens va tocar fer els serveis. Tot va anar molt bé, fins i tot el dia de pares on vam poder ajudar als més petits amb les seves motxilles, vam fer la celebració i vam estar atents a l'ajuda que es pogués donar a l'hora de desmuntar el campament.

La ruta va acabar amb l'entrega d'insígnies, on els companys de primer any va llegir les seves corresponents promeses, els de segon van assolir l'etapa de servei i els de tercer, després d'assolir l'etapa d'animació van passar a Róvers.

SEMPRE A PUNT!!

Llibre d'or de Róvers Ruta Benasque 13

Dia 8 Benasque - Refugi de Corones

Els róvers hem començat la nostre aventura!!! Després de caminar per una pista amb pujadeta, hem arribat al nostre destí. Per sopar teníem el plat estrella de la ruta (i preferit per l'Enric): PURÉ!!!

Dia 9 Refugi de Corones - Ibón Alto

A l'endemà, els róvers ens vam aixecar després d'una dura nit sobre fustes incòmodes. Vam caminar fins a un preciós llac, de camí, però, la nostra roverta preferida Erica va tenir feina per creuar un "aaaaaaaample" riu. Al llac, vam passar la tarda entre pluges, jocs d'interior, "jenjis" i ninots de neu (vam esculpir a la Marta). "La Erica guapíssima es planxa el sobaco bienoliente amb caca i el Pol amb regla vacuna dels prats pirinencs on pentina cues de vaca californianes mentre Edgar corre acollonit".

Dia 10 Ibón Alto - Vallibierna i Culebras - Refugi de Corones

Després d'una dura etapa amb neu, vam ascendir els dos cims, amb molta satisfacció i creuant el pas del cavall. Quina passada!, precipici a banda i banda i nosaltres al mig.

Dia 11 Refugi de Corones - Camping Aneto

Va ser un dia light, un "petita" caminada i ja estàvem gaudint de les comoditats del càmping (com una bona dutxa!). Això sí perdíem unes vistes espectaculars que no tardarien a tornar a fer-se veure

Dia 12 Camping Aneto - Renclusa Vam donar la benvinguda al Nacho, que ens acompanyaria durant el cap de setmana per donar-nos un cop de mà durant l'ascensió a l'Aneto. El pas previ però, era arribar a la Renclusa i passar allà la nit. La pujada ens va oferir unes vistes meravelloses. Amb la furgo fins a Pla de l'Hospital de Benasque i autocar de línia fins la renclusa, així sí! Tot i així quedava pujada per fer... Varem acampar a una petita esplanada des d'on podíem veure bona part del que ens esperava al despertar-nos de matinada.

13 Renclusa - Aneto - Renclusa - Camping Aneto El despertador va sonar ben aviat, a les 5, el sol ni es veia i nosaltres teníem que començar l'Aneto, moltes ganes. Vam començar a caminar cap al cim després del breu esmorzar, primer tocava una grimpada per pedra per arribar a la neu allà els 2800m,

aquesta ja no ens abandonaria fins a dalt. Després d'una pujada monòtona però amanida amb les vistes espectaculars que teníem a l'esquena permanentment, Varem arribar davant el pas de Mahoma. Eren allà les 10 del matí però allò ja eren les Rambles. Amb dificultats vam arribar a la creu i així el clan Róver va coronar el cim més alt del Pirineu. L'aventura no s'acabava a allà, com diuen quan arribes al cim només

has fet la meitat de la muntanya, quedava la baixada. Aquesta, però, a excepció de unes quantes relliscades sense més importància cap problema, més bé el contrari ja que vam posar en practica mètodes de baixada cada un més original que l'anterior. Un cop allà on havíem dormit la nit el dia anterior vam decidir que com érem uns maquines acabaríem l'etapa al càmping i així va ser. Tot i les pluges que ens van enganxar teníem les alegries del cim i de les dutxades que ens esperaven.

14 i 15 Camping Aneto

Arribàvem a la meitat de la nostra ruta la primera i segona etapa de la ruta cap a la part est del parc estaven enllestides. Les previsions de la segona setmana no eren tan propícies i teníem que fer canvis de plans. Aquests dos dies eren un descans merescut. Un amb el Nacho encara, a qui li agraïm que ens acompanyes en la nostre aventura, i l'altre amb l' incorporació de la maja Mireia que s'unia a la ruta després d'atendre compromisos aragonins. Comencem a decidir definitivament el futur del clan, comencem el codi de clan... Dies de relax.

16 Camping Aneto - Gallinero - Camping Aneto

Es van fer els canvis de plans si el temps seguia així no ens aventuraríem a Eriste de cara al Posets per tant tocaven sortides d'un dia amb sortida i arribada al càmping. L'Enric ens va proposar un cim potser no tan conegut però que realment tots vam estar d'acord en que era espectacular. Ens dirigíem al Gallinero un "gaireve3000m" amb un color peculiar i unes vistes brutals.

17 Camping Aneto - Cabanya de Turmo - Camping Aneto

El temps no millora així que seguim amb les sortides.... Tocava caminada fins a la cabanya del Turma, la de la cançó. Mati per no perdre el costum i tarda seguir amb la nostra nova rutina.

18 Camping Aneto - Refugi Àngel Orús - Posets - Camping Aneto

Teníem el Posets massa a prop i ho volíem fer, així que vam matinar i cap a la furgó. Aquesta ens deixa al pàrking de Pleta del Estallo on comencem a caminar. Primer de tot ens dirigim al refugi d'Àngel Orús des d'on volem atacar el Posets. Dit i fet arribem al refugi i comencem a enfilar el Posets. Ràpidament apareixerà la neu que, llevat del tram final, ens acompanyarà tot el camí. Es un dia molt lleig i al final no podem gaudir de res que no estigui a mes de dos metres de nosaltres però les sensacions van ser molt bones. Fem cim i cap al càmping falta gent.

19 descans

La ruta com a tal queda tancada i ens toca l'últim i merescut descans. La pluja segueix entre nosaltres i ens roba la piscineta. Descans dedicat a revisar i acabar de lligar temes. Dia d'emocions i de clan.

Dia 20 Càmping - campament / 21 dia de pares

De bon matí vam recollir les coses per anar cap al campament. De camí amb la furgó la Mireia s' emocionava amb els èxits musicals del CD de la Olga. Vam fer la nostra entrada triomfal al campament, però va ser poc efusiu ja que els escoltes eren en mig d'una activitat on ens vam afegir posteriorment. L'activitat de la tarda era el famós judici final!!!! (On no sabem com ens vam escaquejar) Per la nit vam fer el que seria el nostre últim foc de camp com a escoltes ja que al dia següent era l'entrega d'insígnies on llegiríem el codi de clan. En el codi de clan vam enunciar que nosaltres com a clan ens dissoldríem i que desitjàvem dedicar-nos al monitoratge. D'alguna manera, com a rovers i escoltes seguiríem servint. En aquest no vam oblidar recordar i agrair a tota aquella gent que ha fet possible el nostre progrés escolta i en especial al Enric, el nostre conseller!

SERVIM!!

PD: Per veure la versió del Nacho de l'ascens a l'Aneto amb els rovers mirar a: <http://nachoaguera.blogspot.com.es/2013/07/al-fin-aneto.html>

Llibre d'or de cuina i intendència

8 de juliol del 2013. Un any més, estava tot a punt per a començar el que, per a molts de nosaltres, representen els quinze dies més intensos i especials de tot l'any. Autocar (o furgoneta en el nostre cas), carretera, il·lusió i cap a la Vall de Boí!

L'arribada al prat no va defraudar. Aquell dia el sol ens va premiar amb la seva presència, i un cop vam passar Erill la Vall vam trobar el desviament que ens portava cap al que seria la nostra llar de les següents dues setmanes. I quin prat! Quants racons per explorar, quantes aventures per viure, quants moments per a gaudir de la natura!

Els de cuina i intendència aviat vam començar a fer feina. Ens esperaven jornades intenses entre cassoles, cullerots i racions de menjar inacabables per a tots els escoltes del campament, així com visites al supermercat, a la font de Barruera i als congeladors d'Erill la Vall dia sí, dia també.

I la veritat és que tot va anar sobre rodes. Els que érem nous en el nostre càrrec ens vam adaptar sense massa dificultats gràcies a la ajuda dels més veterans, a la bona comunicació amb els monitors i coordinadors, i a la predisposició dels nens de menjar-s'ho tot i més. Vam aconseguir

superar el dia de les truites de patates, de les cuixetes de pollastre, i fins i tot el de les barretes de lluç! Ens vam fer col·legues de la panadera de Barruera, de les noies del supermercat de Pont de Suert, i fins i tot de l'home del prat, que sovint passava per allà per preguntar com anava tot.

Qui ens va fer més la guitza en aquests quinze dies va ser la pluja. I quan diem pluja, diem tempesta, diem calamarsa i diem llamps i trons en estat pur! Una autèntic espectacle que vam poder gaudir a primera línia! I és que les tempestes, en un campament, es viuen tant intensament que fins i tot creen un vincle especial en totes les persones que la "gaudeixen". Va haver-hi més estones de dinàmiques, de converses, de cançons, de jugar a cartes, de conèixer més als nostres companys. Perquè si una cosa vam fer tots plegats, és conviure sota el sostre del menjador gran o de la cuina sense perdre en cap moment les ganes de passar-ho bé.

El temps va passar volant, un any més. Gairebé sense adonar-nos, els escoltes ja marxaven a les seves respectives excursions, i després ja arribaven róvers i pioners amb ganes de compartir tot allò que havien viscut. I després els pares, que s'emportaven cap a casa a més de vuitanta escoltes amb la motxilla plena de vivències i aventures que segur que no oblidaran.

I nosaltres tampoc. Ens quedava desmuntar el campament, fer la motxilla, i tornar cap a la ciutat, amb el sentiment aquell del que no ens voldrem despendre mai: de sentir-nos feliços, per haver tingut la oportunitat de créixer, de viure i de gaudir de la natura mentre fèiem un servei per als altres.

Sempre a punt!

Codi de clan Róvers 2013

Són molts anys portant camisa i fulard. Ja ens hem vestit de tots els colors i ara ens toca penjar la camisa marró.

Des de ben petits, el cau ens ha aportat grans moments i ens ha transmès valors que ens han fet créixer tant dins com fora de l'agrupament. Al principi, potser només era una manera entretinguda de passar els dissabtes però, a mesura que passaven els anys, el cau ha anat prenent un paper important a les nostres vides.

La camisa rosa va ser la primera que vam lluir, juntament amb el fulard taronja i blanc que ens donaren com benvinguda. Tot i que són molts els moments que recordem de la nostra etapa com a castors, cal destacar els primers campaments a Montanuí, amb el Mario, el Sergi, la Cris, la Guio, la Júlia, els indis i els cowboys.

Vam aprendre a distingir els moments seriosos amb els consells, encara que quan tocava fer caps cots no podíem evitar mirar el que votava el del costat. ¡Amb quina il·lusió ensenyàvem el racó als pares que tant havíem enyorat! Al segon any s'afegí l'Edgar i també nous monitors: el Riga, la Gallifa i l'Ignasi. Després de moltes innocentades van arribar els segons campaments, a Tavascan, on acabava la nostra etapa com a castors i llúdrigues. Ja ens agradava aprendre, teníem molts amics, jugàvem bé i sempre estàvem contents!

El primer pas de branca va arribar, ja no dèiem "riu amunt" sinó "tant com puc". Com diu la cançó, "Ja sabíem què era tot això del cau": les revisions eren més serioses, vam fer la nostra primera promesa i teníem la responsabilitat de donar exemple als més petits.

Aquests dos anys dins l'estol els vam gaudir gràcies al Guille, la Guio, el Cristian, l'Ignasi, la Sara, l'Olga i la Núria. Amb aquesta base assolida a castors i llops avançava el nostre progrés escolta.

La camisa grisa donà pas a la blava, així com al fet de ser els més grans del campament.

La dura experiència a Posinqueso ens va ajudar a estrènyer els lligams entre els membres de la tropa i a valorar el que els nostres monitors Ferran, Ibáñez, Irene, Olga, Ignasi i Jonatan feien per nosaltres.

Al segon any la Mireia es va unir al grup i amb ella vam completar l'actual clan Arribava el moment de fer un gran canvi: deixàvem enrere les operacions, els raids, els campaments i que ens ho donessin tot mastegat; ja érem pioners.

Ara era l'hora de ser més autònoms, assumir un càrrec dins la unitat, preparar excursions, les llargues rutes i, no ens oblidem de la por que ens feia l'Enric... Tot i que vam trencar una ratxa de victòries consecutives a la TEP, pioners va ser molt millor del que esperàvem.

Vam conèixer la muntanya des de més a prop fent ferrades com a pelegrinatges i rutes enlloc de campaments. També vam tenir els nostres moments de diversió disfressant-nos de monges per l'Eternal, sent aquesta la nostra primera empresa. L'any va culminar amb la ruta per Andorra, on ens va acompanyar la Maite, un toc femení que s'agraïa entre tants homes. Al campament va arribar un dels moments més importants de l'escoltisme: la promesa. Volem donar les gràcies als nostres padrins que ens han recolzat en tot moment i als nostres monitors Ferran i Enric.

Mentre una generació passava a róvers, una ja coneguda s'unia a nosaltres a pioners. Aquest any vam fer un petit tast de servei, tant dins com fora del cau.

Amb l'Andrés, el Germán, l'Ignasi i l'Enric vam fer el nostre primer tres mil, "la cirereta del pastís" després d'una ruta amb pluges i boira.

Al tercer i últim any de pioners ens trobàvem a l'etapa d'animació. Érem una unitat gran i això tenia els seus pros i els seus contres. Per una banda no va ser una tasca fàcil per l'Andrés, el Jonatan i el Jordi, però d'altra banda ens va permetre finançar-nos una ruta diferent a Granada, on superant petits obstacles vam aconseguir fer pinya.

Pioners s'acabava però no ens anàvem amb les mans buides. Ens emportàvem moltes experiències que ens havien fet: créixer com a grup, estimar i respectar la muntanya, saber que no tot sempre surt com estava planejat i afrontar-ne les conseqüències.

Volíem seguir aprenent, per això vam decidir formar el clan róver. El nostre progrés escolta fins al moment havia estat com l'ascensió a un cim, on cada branca simbolitzava un pas endavant en el camí. Ja es veia el cim, calia fer la última pujada per assolir-lo i així culminar el nostre progrés.

El primer pas era triar conseller.

Qui ens aguantaria? Necessitàvem algú en qui poder confiar, de qui poder aprendre, que conegués la muntanya i ens apropés més a ella i que tingués prou experiència per guiar-nos cap al monitoratge.

Ho teníem clar, aquest era l'Enric, i així li ho vam proposar.

Després d'un estiu d'intriga, l'Enric ens va dir que ens acompanyaria en aquest últim tram.

L'any l'iniciàvem l'Edgar, la Erica, la Marta, el Pol, el Sergio, la Núria i la Mireia. Com diu el nostre lema, els róvers hem encarat l'any cap al servei, sempre sense deixar de banda la muntanya.

Un dels nostres principals objectius ha estat potenciar excursions per fer clan, i així ho hem fet amb la ferrada, la sortida al Puigmal, la bicicletada i sobretot amb les rutes de nadal i d'estiu, on ens hem pogut treure les "espinitas" de cims que no havíem pogut fer altres anys, com el Vallibierna, el Culebras o el Pedraforca i també hem pogut fer altres que teníem pendants com l'Aneto.

Aquest any els róvers ens hem unit formant una petita família on hem après els uns dels altres, hem rigut, hem plorat, hem caigut i ens hem aixecat i hem après dels errors. Tot això ens ha fet madurar i pensar en el futur del clan.

Un cop assolit el cim del progrés veiem amb perspectiva tot el que hem viscut. Hem après a compartir, hem estat un més dins del grup al treballar en equip i alhora ens hem sentit especials gràcies a l'amistat que s'ha forjat entre nosaltres. Les crítiques constructives dels consells ens han ajudat a créixer com a persones sense deixar de ser nosaltres mateixos. Quan algú ha caigut l'hem animat, i hem seguit l'exemple de qui avançava. Ara més que mai ens adonem de tot el que han fet els monitors per nosaltres. Han fet el paper de mestres al transmetre'ns els valors de l'escoltisme i, alhora el d'amics al deixar-nos confiar en ells i fer-nos passar grans estones.

Hem après això i molt més, però no seria el mateix sense el recolzament de la família, en especial dels pares que, com nosaltres, han estat vinculats al cau.

També volem agrair a la Montse la seva tendresa i els valors que ens ha transmès a través de la seva experiència. Al Nacho per ser un conductor de primera i haver-nos acompanyat en tants moments al llarg de l'any sempre amb un somriure. Tampoc ens oblidem del nostre estimat Ignasi, que ens ha vist créixer des de ben petits i tant ens ha aguantat.

I en especial a la persona que ha estat amb nosaltres durant aquest curs. Enric, gràcies per haver acceptat ser el nostre conseller i guia, per la teva paciència i sinceritat amb la qual et dirigeixes a nosaltres, per ensenyar-nos que no ens podem relaxar, que hem d'estar sempre a punt i per fer-nos saber que mai és tard per coneixe't a tu mateix. També agraim les teves manies, que per exemple ens han fet veure que el cacaolat és millor calent. Com tu dius "La millor drecera és el camí", i ha estat un plaer fer-lo al teu costat.

Com ja hem dit, ara pengem la camisa marró. No ha estat fàcil arribar a aquesta decisió ja que és més de mitja vida la que portem al cau. Així doncs, ara ens agradaria baixar la muntanya per acompanyar a altres i que, com nosaltres, puguin coronar el cim i gaudir del que estem sentint ara mateix.

Diuen que per començar una nova etapa, n'has de tancar una altra, i per això no tenim por de dir adéu, és part de la vida.

Un cop ja hem anat riu amunt, hem fet tant com hem pogut i hem estat sempre a punt, no hi ha millor manera de tancar l'etapa que amb el nostre lema.

Enric...

Róvers?

Servim!!!